ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني ته چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
په خندا شو وئیل ,, ماته آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې سانديې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خیل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور د دې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے.او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ، ، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئې انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پیاوړې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ۔زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ۔زۀ او زما ځان د یو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ۔او بیا چې کله زۀ د ,,لاشعور،، نه د ,,شعور،، په درشل قدم ږدم نو تیندک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري۔

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون وړې وړې سلګۍ ,,سرېتوب،، په چپه خوله اوري ۔د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانه هدیره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,,احساس،، ته وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ۔زما د ,,امېد،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي۔

زۀ په دغه ماته ,,آئینه،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اویرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم۔څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ۔خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ یم ـ نۀ پوهېږم چې د غـه حق مـې ,, لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فیصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زمـا د پـاره د غـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ,, پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د یو بل ګل د ایښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احسـاسـاتـو تــرینــه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئینه	۲۰
✵	د شپې سیورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټیټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	لیکوال	۵۲
✵	خیالے	۶۵
✵	تهینکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصویر	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچي اوښکي	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـا قلاره اوښـکې تلـې راتلې . هغې ته نۀ خو د شپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه . نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ . خو چې کله به ئې په لرې واؤرينو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئـې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنادخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې ځوارلس کلن زوئے ,, شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودهٔ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ویښه وه. ګل مرجانه د ځهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانهٔ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټهٔ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته ځهٔ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي ځومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نۀ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نۀ ؤ کړے ـ

د وادۀ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور ته نۀ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبۀ قدرې هم نۀ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زۀ خو په دفتر کښې ډېر خۀ وخورم وڅښم تۀ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړۀ نۀ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تۀ راته ووایه چې زۀ څۀ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې ـ زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې ـ د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي ـ په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه ـ اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي ـ بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ښنتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ ـ فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم ـ ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو ـ

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه ـ چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه ـ ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه ـ سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، ـ

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله ـ د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته ـ د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اوریدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ،،وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې ځارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلیدې ۔چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ،، بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ،، مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔سیلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ګل مرجانې زوي له هېڅ جواب ورنۀ کړو ۔او په درنو قدمونو د ،،وړمې ،، خواله لاړه ۔لس کلنې ماشومې ،، وړمې ،، سترګې وغړولې ۔مور په تندي ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده .زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خيمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونيوۀ ,, په دې نيمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هيبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپيدا کړم،، شين ګل ساه نيولي ووې ګل مرجانې يو سوړ اسوېلے وکړو. شين ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو. او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نيمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په يو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بيا د يو ساعت دپاره فکر يوړه .هغې شين ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ،، شين ګل به څۀ وئيل چې مور ئې په شغ د خيمې نه ووته او شين ګل غلے ولاړ پاتې شو.

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه. د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې. هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسيده نو پښه نيولې شوه. هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې يو درونډ اسماني بوج راپرېوتے وي .ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل. هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپينې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي. هغه په يو ځائے اتاله ودرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو ـ چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ ـ د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتۀ نېغ ودرېدل ـ چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو ـ او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو ـ څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه ـ ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه ـ رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله ـ هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې موري ! زر واپس شه په ورمې څۀ چل شوے دے ـ

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي ـ په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په ورمې رابسکته شوه نو ورمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,موري بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, ورمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطایې کښې شاته وکتل او چې بیا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ لکه چې د خپل نالیدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري ـ

تـــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئينه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور يو عام مازيګر ؤ. تول ښار په لوګو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاريدل. دد غه رنګونو په سيوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازيګر د نمانځۀ نه پس د امام صيب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اورېدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور ځادر خوریدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا ځۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ . نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې سترے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه . او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترې ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانو شرنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیتهو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د مابنام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمير ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټهان ګټهان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښتته.

,, وریځې ،، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوتهه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندي خوله ئې اوچه کړه او بیا نیغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اورېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس،، تهول په وینو کښې لړلے شوے ؤ۔

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځیدې راګرځیدې. کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډیر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګير چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپينو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه يو بل ته ډېر څۀ وئيل غواړي. چې شپه په غزيدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ يخه سيلۍ راوالوته. خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سيلۍ رفتار په سېوا کېدو شو او بيا دومره سېوا شوه چې د ځول شکل ئې اختيار کړو. تورو او ګورو وريځو يو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپيره داسې نوره تيارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ويريده. او چې کله به سيلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان بربښيدو ته ؤغپل خو يخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سيلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ واږۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د يو مئين په مخ ناقراره اوښکې کږې وږې رواني شي.

په دې ځول او طوفان کښې سياله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سيلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو. خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل. چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي.

هغې به دغه ژړا اورېده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې. چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه. سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل. رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه. او بیا د هغې په لور را روانه شوه. په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ. ځول دنیا په مخه اخستې وه. او سیاله دغه سیورې ته فکر وړې وه.

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده. ولې سیورې لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په ټال جوټې خوړې. سیالې ساه رانښکلې وه. ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو. ,, تۀ څوک ئې، ، سیورې پوښتنه وکړه. د سیالې ټول وجود وبوږنېدو. په یخه یخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه. په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې څـول او طـوفـان کښـې دلتـه څـهٔ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سیاله تـوله خـوله شـوه ـ بـې اختیـاره ئـې د خـولـې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګـل باچا ... د چا ګـل باچـا ، ، د سیوري پـه لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نـهٔ غوښـتل چې وړانـدې څـهٔ ووائي څـو نـاقـراره سلګو ئې د زړهٔ خبره خولې ته راوسـتـه هغـې پـه غـور سـیوري تـه وکتـل او بیا ئې تـوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالې ژوند ناقراره کـړے ؤ ـ او ځـان ورتـه مجـرم ښـکاریدو ـ د هغه ګـل باچا قیصه څوک چې پـه سیالې مئین ؤ ـ خـو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې څول او طوفـان پـه شپه ئې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کـړے ؤ ـ او د هغـهٔ لاش ئې بیـا د کلـې لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګیـدلې چې د کلـې پـه تـانـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غـریـب پـلار د خبـرې اوریـدو دپـاره هیڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالې ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې پـه کـور کلـې کښـې ئې د پـلار نیکـهٔ پـه لمن داغ لګیدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه . او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې . سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه . خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه . د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې . د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ . د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ . په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه . بیا ئې په وار خطایۍ ووې . ,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو . ورسره د باران کږې وږې شیبې هم راغلې . په مقبره کښې د ونو د ښانګو د ماتیدو او د مړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل . رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه . او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو . د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل . رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه . د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ، ، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ، ، د قبر سر ته مړ بيا موندو .

پـه سلګو کبنې هم اظهار کولے نشي
لويه خدايه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريې صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لیونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هیڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے یم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے یم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے لیدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وینې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . . د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووایه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووایه کنه اے بس دمره چې یو ځل راته ,, خپل ،، ووایه ...بیا مې هېر کړه . د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم . مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ ویرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووایه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سینه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم مارېې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو. د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلي سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو. ډيوه لا اوس هم د هغۀ سرته بليده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه. هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماريه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه. هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې راياديې شوې. هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو. ولې مارېې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه راياد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه. هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شپبو يو بل پورې خنداکوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شاتتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لاکمرې ته رارسېدلے نۀ وُ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے وُ. ,,شابه دروازه بیرته کړه تۀوله لونده شومه،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلې وې. د کمرې په مینځ کښې اتاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تۀول ساه ساه شو. د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسېدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګړي په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماریې تصویر هم د هغۀ غریبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رښا ورځې باندې مۀ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارۀ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ ۔او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ۔,, کرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو ۔هغۀ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے ۔خو د ژوبلو کسانو زبیرګې ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اورېدې ۔هغۀ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې وربانديې د تورو او ګورو وريځو داسې تور څادر خو ۇ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې ليدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې . بيا ئې د خپلې بيټرۍ پۀ رڼا د يو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل . د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د اميد ډيوې بلې کړې خو کرمي بيا بيټري بله نۀ کړه او په توره تيارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه يو يو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپيدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول . خو چې کله به ژوبل کس زبيرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل .

او بيا هغه ,, يو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبيرګے ئې کولو . کرمي يوه اوږده ساه راښکه او په اطمينان سره ئې ورله په جيبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راويستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بيا ... په دغه توره تيارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله . کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جيب ته کړه .

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې وليدې چې د حادثې لورې ته را رواني وې . هغۀ زر په دغه تيارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې يو اړخ ته شو او چې بيا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ ـ

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے ـ په کور کښې چپه چپيا وه ـ هغۀ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کښې ئې د ګړۍ د قيمت په حقله اندازې لګولې ـ يوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه ـ او بيا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل ـ په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې ـ

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه ـ هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بيا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ تـه پام شـو نـو زړۀ ئـې بې اختيـاره ودانګل ـ هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راويښ کړو ـ کرمي په خوبولو سترګو مـور تـه پـه غـصـه وکـتـل او ورته ئې ووې ,, څۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطايۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرتـه وه؟ ،، کرمـي ورتـه سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زمـا د يـو ملګري ده ،، مـور ئـې زوئـے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورتـه ئـې ووې ,, هلکه بهـانـې مـۀ جـوړوه ـ سـمـه خبـره وکـړه دا ګـړۍ چرتـه وه ـ کـرمـے د مـور پـه دوبـاره پـوښـتـنـه لـړ وُيريـدو او مـور تـه ئـې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بـر کلي د اول خـان نـه ،، مـور ئـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر كرمي ته اوكتل ـ اوئې وئيل ,, په ستر ګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د كرمي د سر نه لكه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د ستر ګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ كښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وكتل او په رپېدونكو لاسونو ئې جېب ته لاس كړو ـ چې د جېب نه ئې كاغذونه راووېستل او ورته ئې وكتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي كارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپـلـو ستر ګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيتې ستركې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په كور كښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ كه ,, غتې بي بي ،، به ورته د څۀ كار ووئيل نو هغې به په چپه خوله كار وكړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې يوازې كښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سينه كښې ځائے وركړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيكانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, څوانی ، ، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل . په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګڼي ,, نازپري ، ، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپري ښائست ته ټینګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپري دغه ,,نازونو ، ، ته ځان نیولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ، ، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپري ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپري ، ، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټي اختر له جوړې کړې وې . هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځۀ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوند خوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته. هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې. ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هیڅ هم نهٔ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه. ,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټي کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولې شو د هغهٔ ذهن ته ډېر څهٔ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټي ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل.... د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغۀ پېغله لور د جوارو د پټي نه راووته او کوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

که دې سترګې د شعور کله بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئـے دریـاب کښـې ئـې غـوپـې وهلـې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتـل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چې داسې چـاؤدلي وو لکـه چې چا پـه تیـرۀ چاړۀ غوڅ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، بېخي تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالئ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډئ مور چې د کلونو راسې د ټي بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه ځۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډئ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دويم نظر په خپلې مور باندې خورې برستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماړئ له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماړئ په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,, تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خیر وي،، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلي غوندې وخندل.

د هغهٔ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغهٔ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډه ے راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغهٔ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښهٔ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښهٔ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډه ے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څهٔ به ئې د مور دوائي شوه او څهٔ ,,چائې ګوړه،،.

هغهٔ به دا هر څهٔ د خپل خیرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څهٔ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ . په مخ به ئې غتې غتې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړهٔ تل ته کوزیدو . هغهٔ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کهٔ خېر وي د جومات د مولوي صېب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نهٔ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ . په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرځېدل . کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو . خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو . ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو . لږ ساعت نه ډېر ساعت . هغهٔ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغهٔ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو . ورته به ئې په غور وکتل . په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې . هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زهٔ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله . هغۀ ځآن سره دا کلکه فیصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي . ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پیسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غونډې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې . هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالاتا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو . نن چې کله ګل جانه سحر وختې اوبو له لاړه . نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاریدو . خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا لـه کځېږ وي ،، .

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے . نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائې هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل . کباب د هغۀ ډېر خوښ وو . خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه . نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جیب ئې خالي وو .

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وینښه تېره کړه . کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د وروړ د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لړکي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو۔ ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندي ووې۔ ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي۔ هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نۀ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي۔

د کشمالي په سترګو تیارۀ خوره وه۔ د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو ۔ هغهٔ په رېپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې ۔ دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځۀ سوه او درې اویا اوختې۔

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه۔ او مرۍ ئې ونښته۔ بیا ئې زړۀ ته راغلل چې ,, زۀ به خپل ګېډه ے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بوډۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې۔ هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي۔ دوکان ته ورغے خو هلته څادر نۀ ښکاریدو۔ په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟...... ،، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل ځادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو ،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغۀ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې .د هغۀ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خيال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغۀ به يوه کريکه اووهله .د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نۀ وه چې د هغۀ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے .او چې کله هغه د بازار د يوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بيا د يو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې .د کشمالي په مخ تودې تودې وينې راماتې وې .هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نيولې وې . د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ .د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول .د هغوي د مخ رنګونه تختيدلي وو .په دغه دوؤ کسانو کښې يوه هاغه ميم صيب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، ليدلے ؤ .

ميم صيب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه .د هغې د مخ نه رنګونه په تيزۍ سره والوتل .هغې د کشمالي په مخ د وينو سيلاب نشو ليدے .په رپيدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغۀ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان يو ځل بيا مسکے شو.خو هغۀ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس میم صېب ته ور اوږد کړو۔ په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه۔

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صېب هم ځوړند سر روانه وه۔ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه۔ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړۀ ئې اودرزېدو۔ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې۔ مور ئې ټوخي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه۔ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې۔ ساه ئې راماته شوه۔

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤرېدې۔ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه۔ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل۔ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه۔ ۔ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابښکلو نو د خپل لالا په ویني ویني مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟ لالا... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول . خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو په
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ... ما ...خو
درله دادے ,, څادر ،، راؤړے دے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور ،، روایات لااوس هم تښول ژوندي وو - ګودرونه اباد وو اخترونه لاګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پټاڼې او چندروګانې کېدې - په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګې د ټنګ سره لااوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې - او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر رانغوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پیغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پیغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونو غاښونه چیچل . ځکه چې دا د دغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله . د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودریده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پیغلې او مشراني زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته سادګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکي لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هر کله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوریدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونۍ ,, مینې ،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته ځو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل څکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لويه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مينه يقين لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته۔

د ليکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي۔ د هغۀ نه خپل ليکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل۔ خو په رپېدونکو لاسونو ئې بيا راغونډ کړل۔ د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول ديوالونه چاپېره چورلي۔ په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لويه بازي بائيللې وه۔ ځان ورته مجرم مجرم ښکاريدو۔ د خپل ځان مجرم۔ ۔ ۔ د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم۔ چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بيرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور ديوالونه هغه خوري۔ نېغ خپلې کمرې ته ورغے۔ په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو۔ چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل۔ هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو۔ صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې۔ د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو۔ په وار خطايۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې۔ مخامخ په ميز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ. هغهٔ په تندۍ د غه تصویر را اوچت کړو. نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے.

,, تاته دې روبي مبارک شي. ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هيڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،،.

لیکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل. د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لیونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه. هغهٔ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو. هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ. کله به ئې ,, روبي ،، یادوله. کله خپله ماشومه لور ,, خوږه،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې. هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل. هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ. ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګیده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوځو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوځۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مینې د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوتوالي ملګري وو. د کلي لاړې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ. پیدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو.

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ. ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے. د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل. چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه. هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو،، په کرښه سر کېښودو. خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته. د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے. هغه به تړوله تړوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو. او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې. بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده. هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ. ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري.

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله. کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه رابښکه ـ

او بیا یـوه ورځ چې د ګلالـۍ د کـور تـول خلق د محمـد خان د زوئـے وادهٔ له بر کندي تـه لاړل نو په خوشي کـور کښې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزېـدل ـ د هغـې پـه زړهٔ کښـې نـاقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لـوئې دروازې نـه ئې سر رابښکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکـه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالـۍ بیـا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغـے ـ هغې تـه ورتـه کـور تـه د دننـه راتلـو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړهٔ بې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل په مـخ د وار خطـایۍ رنګونو نور څهٔ وئیل ـ

د څـهٔ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئـې تکـړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمـو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,, زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به ئې وئیل چې ,, بېګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ... ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورټې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغهٔ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړهٔ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مهٔ څمله ناروغه به شې ،، خو هغهٔ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه یخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازیګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم یخې وې چې څنګه څنګه شپه پخیده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پیشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښهٔ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بیرته شوه ـ په شېر ګل یوه تبه تله او بله راتله ـ هغهٔ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدهٔ چې ورو ورو د هغهٔ کټ پورې راورسېده ـ هغهٔ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نهٔ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بیا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل. د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي.

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله. هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے. ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل. د شېر ګل په ذهن کښې د رسوایۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې. د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې. ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي. هغه بربستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه. لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ. د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اتاله کړے ؤ. هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي. هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو. ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم. هغه د پلار د پښو اواز اورېدو. چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه ستر ګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، سترے کړے خيالے لااوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوړه خوړه هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو د غه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کیښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننښتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې . جمال د هغې په خوله لاس کېښودو . او بيا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونيوؤ . ,, داسې مهٔ وايه شميم پـه مـا اعتمـاد کـوه ، مکمـل اعتمـاد ،، ,, زمـا پـه تـا مکمـل اعتمـاد دے . خو خدائے خبر جمالـه ... خدائے خبر چې دا زړهٔ مې ولې کلـه کلـه دا خبره نهٔ منې تـا خو زهٔ پـه داسې امتحـان کښې اچولې يم چې زهٔ ئې هډو په چل نهٔ پوهېږم . ما خو چرې دا سوچ هم نهٔ ؤ کړے . دا هر څهٔ څنګه اوشو ،، . شميم يو نظر ښکته وکتل او بيا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې . ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے . کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، . هغې دومره قدرې ووې او بيا ئې خپلې اوښکې قابو نهٔ کړے شوې . جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مينې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله . ,,شميم زما دې ستا په دې پاکه مينه قسم وي چې ما نهٔ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړهٔ او ذهـن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، .

په دې اورېدو خدائے خبر شميم ته څهٔ خبره رايـاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې . ,,جماله ماله داسې کول نهٔ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده دا ما څهٔ وکړل ... زهٔ څومره کم عقله يم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګې ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونيو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بيا ئې په غريو کښې ووې ـ ,, شميم تۀ د جذبو په صداقت ايمان لرې ،، شميم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مينې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شميم زۀ يو شډل پښتون يم او د يوې پښتنې پېغلې مجبوريانې پېژنم ،، د شميم زړۀ له خدائے خبر چې بيا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وينوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بيا سلګو سره هټکو ونيوه ـ

د کمرې نه بهر د شميم مور چا سره په خبرو تيزه تيزه لګيا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مينې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شميم داسې مۀ کوه څوک به رانئوځي ،، راځې دې کنه زۀ د چا نه ويرېږم خو نه ،، شميم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سيلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شميم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شميم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شميم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شميم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونيوۀ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې ـ د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفیت اندازه ونۀ لګولې شوه ـ هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوا یښې وې ـ

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو ـ نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو ـ جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه ـ د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـالاتــو زوروله یــمه
چې تصور دې هم کوله نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبيدار نيک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا يقين نۀ راتلو چې ګني د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ريټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ . خو هغه مايوسه نۀ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې. ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ . پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قيصې کولې. او زلمي ارشد ته به ئې وئيل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان يم چې تا د فوځ د يو لوئے افسر په وردۍ کښې ووينم . هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بيا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ايس ايس بي دپاره لاړو . او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو. د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل. د ارشد په ليدو د صوبېدار نېک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختياره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو . ارشد د خندا شين شو . او پلار ته بې اختياره ورتر غاړه وتو او بيا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ايس ايس بي د ټريننګ قيصې کولې . او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو .

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې . مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده . ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خيرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه . ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ څکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو . هغه د خيالونو او فکرونو يو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ . هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو . هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپايان دي . په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کيناستو حکمونه هم ورکول . په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسيقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بېنډ غږېږي . د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل . فلائنګ کوچ لکه د سيلۍ روان ؤ . او چې کله ئې د يو ټرک نه لار اخستنه نو مخامخ ورله بس راغے . خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې . په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو . او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے . په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل .

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو . چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ . . . او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو .

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،، .

کـــرېه ورېه کرښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تهوله ورځ باران وربدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه . او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړې وي . د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي .
سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ . چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې . هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو . او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله . هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل . او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه . یو سپینږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے . سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل . اسمان اوبرېښېدو. او بابا پوهه شو . چې سړے ډېر ژوبل دے . هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې ددننه راتلو اووئیل .
سیفور یوه اږده ساه راښکه . بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو . سیفور د یخنۍ نه رپېدو. او بابا ته د موسم احساس ؤ . هغۀ زر زر هور بل کړو . او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغهٔ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څهٔ پتی درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پتی پسې پاڅېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څهٔ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغهٔ په زړهٔ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودهٔ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل. بابا د هغهٔ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نهٔ وے راکړے نو...،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارهٔ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله . څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ . بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه . د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو . زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو .... خو خاموشه پاتې شوه .

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده . هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې . ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي . د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړي دي خو ... اوس ملامته یم . ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل یو نشې آباده ولې، ، . بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو . او بیا ئې سیفور ته اوئیل . ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے . سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې . یو سوړ اسویلے اوکړو . ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي . زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي . خو ... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي، ، . ,,هو تا رښتیا اووے، ، . بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو . ,, تا راته قیصه کوله، ، . سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله . ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې . ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پينشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بيا،،؟ سيفور اړخ بدل کړو او قيصه ئې بيا شروع کړه ـ بيا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بينک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بينک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمير سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بينک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوويشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سواليه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سيفور دا قيصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدليدل رابدليدل ... چې کله د اور لمبه تيزه شوه نو سيفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اوليدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئيل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غونډې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو . بابا اوبوګنیدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به ځهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د یو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے . بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل .

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو .

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په ساده ګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلا ګانو یو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خندا ګانو نوره ګرمي پیدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلې ـ

د دواړو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شریکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لااوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صیب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر څل غوږ نيولے ؤ ځکه چې مېجر صيب په کشمالې ډېر زيات مئين ؤ او کشمالې ته ددغه مينې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مينه ,, بهائي جان ،، وئيلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر يو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه يو نيم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمير به ئې د يو بل نه داسې عجيبه عجيبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به يوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئيل کوم چې صرف هغې اوريد ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان، ، نه په دروغه ګیلې مانې کولې . ورځ تېره شوه . او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے . په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې . کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ، ، له کټونه سم کړل . خبرې وشوې . ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل .

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو . هغې بیا بیا اړخونه بدلول . چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه . په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو . ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو . کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو . د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه . زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو . زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټېن کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو . دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو . جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ . ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده . ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل . بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه . د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل . ساه ئې لنډه لنډه کېده . لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه .

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه . يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکله او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي . هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې . د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي . زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته . مېجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته .

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه . او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته . هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته . او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه توله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبهٔ خور سرته نهٔ ؤ رسولے۔ د هغهٔ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهن نه په بهرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونهٔ لګولې شوه۔

کلے دومره لرې نهٔ ؤ۔ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بیا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې۔ هغه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ۔ ځکه نو ورته دا پته اونهٔ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو۔ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه۔ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے۔

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ۔ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو۔ هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه۔ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل۔

کلے د ټولو شریک ؤ۔ ځکه نو ورکښې هر یو مخ د بل سره اشنا ؤ۔ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې ـ هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې یوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے ـ په کور کښې ډیوه تته شان بلېده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډیوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې ولیدې ـ زړهٔ ئې یو نرے غوندې درز وخوړو ـ ,, خېر خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ ونښته ـ ښځې ئې په خپل شلیدلي پیڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو ـ ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بیا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغري په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه ـ هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئیل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو ـ

ساعت پس کور ته د لالټین یوه رڼا رادننه شوه ـ د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صیب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زیاته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبیائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصیب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صیب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صیب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئیل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بیا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبیرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمینان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بیا ئې مور ته وکتل او بیا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزیده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه ـ سترګې ئې پټې وې ـ چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو ـ مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه ـ او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو ـ جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه ـ او هغوي ځکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو ـ ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیرې پرتې وې ـ او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو ـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول ـ د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله ـ جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي ـ اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم ـ او بیا زما سره زنانه ده ـ لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے ـ ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه ـ د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے ـ د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ . او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ .

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو . جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې . د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې . هغهٔ په رپیدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، .

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصيبه ،، د رحيم الله خان د كور پېدائشي نوكره وه ـ هغې ته ياد وو چې ايله د لسو كالو وه نو مور به ورته د كور كار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې كولې ـ او بيا وخت هغې ته هر څۀ زده كړل ـ د مور د مرګ نه پس چې كله د ښه نصيبې په ژوند كښې د اميد اخري رڼا لتې وتكولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د كور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ ليده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئينه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کربښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ويښتو کښې ئې ,, سپين ډکې ،، يو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزورې وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصيبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفايۍ ته برنده کښېناسته نو بيا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نينې ورتيدې ـ ولې هغې به چاته هم ګيله نۀ کوله ـ او بيا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصيبه د کټ کړه ـ هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخيده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

يوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په يخنۍ کښې ئې ښه نصيبه بهر په دالان کښې په ټوخيدو وليده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د ځاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برستنې نه علاوه ورسره نور هیڅ هم نۀ وو ـ هغه به یوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صیب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادرکاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو.

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ـ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وینا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امېد او ,,مایوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اوریدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د برستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په ربنتیا ,,خوش نصیبه،، ښکاریدو. د ډیرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه برستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزیدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډیر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤریدو ,, زما کشري بچي بیګاه تۀوله شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګنې د کشر خان طبیعت ډیر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هیره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کیدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغـے ښـه نصـیبې ورتـه پـه رپـېـدونکو شـونډو څـهٔ وئیـل غوښـتل چـې بهـادر کاکـا پخپلـه خبـره راواخستله ـ ،، کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نهٔ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې تري نه پـه وارخطایۍ تپوس وکړو ـ ،، نـو ګنـي خدائے مکـړه ناروغـه دے ،، ـخـان نـهٔ دے ناروغـه د هغـهٔ سپے ټـائیګر ناجوړه دے ـاو مشر خان ورلـه د ښـار لـوئے ډاکټر راوستے وو ـ د بهـادر کاکـا خبرې سره پـه ښـه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کـرېـې ورېـې اوښـکې راغلـې ځـان ورتـه ډېر بې ځوکـه ښـکاره شـو ـ هغـې د حسرت پـه ډکـو سـترګو مخـامخ د رحیم الله خـان لـورې بنګلـې تـه وکتـل چـې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تت شـان ښکارېدل ـ هغې دغه سېورو ته په سلګو سلګو ژړل او سـېورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېل ګاډي څو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزېدو .سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګرېټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګرېټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې د دې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د رېل ګاډي د کړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول ـ او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو ـ سهیل هر چا ته په ژور نظر کتل ـ د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو ـ د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته ـ هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو ـ

سیما لکه د ماشومانو په سهیل پسې رامنډې کړې هغه لا سهیل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار تړې نه ښۀ لرې کړه ـ سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه ـ د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو ـ هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه ـ

سهیل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو ـ په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې ـ سهیل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تس ئې هم خور وو ـ سهیل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او ورونو پېژندو ولې د سهیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د یونیورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهیل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهیل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهیل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو ،، او د مشرانو د ,,عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهیل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئیلے شوې ـ مبارکیانې واخستے شو ې خو سهیل به چپه خوله یوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصیبونو خبرې دي ـ د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سېوا شو ـ د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ـ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم . او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان . ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي . خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم . زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،،.

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې . خو اوس دا خبره ګرانه وه . سهېل خط د یونیورسټۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو . او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل . هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله . چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو .

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خوریدو وو . د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې . یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو . ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده . خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو . هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راختسو ووئیل . هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل . چې ښځې څنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو . زر زر ئې خط پرانستو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورسټۍ کښې د هغه کورې ونې سیوري ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیوري له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیوري پسې ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې . یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلې ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهیل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ څومره ښکلې او دروند ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهیل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغې خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے. خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل.

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګوري ګورې شوې. هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست وۀ. د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو. خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه. هغۀ د ډاکي نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو. د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلي غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې. سهېل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله وۀ. د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانستله. او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې.

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه یم. پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے وۀ. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې یوې ملګرې له دې وصیت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درولېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سیمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سیما لیک د هغهٔ په سینه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مینې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغهٔ یو نظر د باچا خان چوک په مېنځ کښې د دغه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل . بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې . په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپه لپه خاورې ولیدې . د هغهٔ ذهن ته د باچا خان هغه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپاره کړې وې . ځان سره ئې دومره قدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لارو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتۀ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغۀ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي ـ هغهٔ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل ـ نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر دے ـ هغهٔ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئے لوئے افسرانو هم لګي کنه نو بیا څهٔ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نهٔ شي کولے ـ

زړهٔ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډیرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه ـ هغهٔ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نهٔ پوهیږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو ـ هغهٔ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړهٔ له ئې څهٔ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هیڅ ونهٔ وئیل او بیا څهٔ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ ـ

د هغهٔ نوم غمخور ؤ ـ د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک ـ ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغهٔ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ۋ او د مايوسۍ نه پس ئې د الله پاک فيصلې ته سترګې نيولې وې۔

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ايکې يو زوئے مُراد ۋ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ۋ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پريوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ۋ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو۔

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتيا ورله د حوصلې ختې ومروړلو۔ نو د خپل کلي په ,,ممبر صيب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزير صيب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو۔ او نن هغه په دې ارمان او په دې اميد د ,, وزير صيب،، سلام له راغلے ۋ۔

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ۋ ۔خو چې کله په دغه انتظار ستړے شو نو د وزير د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, يا هلکه هغه وزير صيب چرته دے ،، هغۀ پوزه وچونله ۔په څو ډکو بريتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ختې ئې ووې ,, صيب ميټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د ميټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دے۔نو څۀ ساعت ئې بيا انتظار وکړو۔هغه لا په دوېم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې۔هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئيلي نۀ دي چې صېب په ميټنګ کښې دے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختله۔زړۀ ته ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي له څټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو۔

هغه لا د وزير صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کليمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغير ئې د وزير صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه۔هغۀ د ننوتو سره د وزير صېب په کړس کړس خندا واؤريده۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزير صېب يو څو جينکو سره په خبرو کښې ورک ؤ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګيدې نو تندے ئې تريو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ۔۔۔۔د ممبر صېب خط دے ۔د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزير صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزير صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بيا ئې يو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څوڅکي وېښتۀ ئې نېغ ودرېدل هغۀ به لا څۀ وئيل چې وزير صېب پرې سترګې راسرې کړې درته مې شل ځله وئيلي دي چې زۀ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مۀ راپرېږده. خو تۀ غالباً د شرافت په ژبه نۀ پوهېږې ،، .

نوکر د څۀ وئيلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوۀ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ،، صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ،، ارمان ارمان دے بد نصيبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بيا .... ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارۀ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سواليه نظر وکتل. غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزير صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بيا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته رانتوتو نو د هغۀ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو .لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو.په دواړه مخه به ئې ښکل کړو .او لا ساه به ئې اخستې نۀ وه .چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو۔ د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارهٔ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه ـ یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسيدو . هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګين د لږ ساعت دپاره اتاله ودريدو . او دې سوچ يوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ يم راغلے . او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے ليکوال څنګه نۀ پېژني ،،. هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته يو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . . هاغه اتې وال چنارے خو نۀ يادوې ،، لونګين ورته اووے نه بابا ... زۀ سپين ګل شاعر يادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو . کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې . لونګين چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه ياده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,,... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګين لاړې تيرې شوې .

هغه چې د سپين ګل کور ته اورسيدو نو يو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل . ساعت پس د دروازې په ور کښې يو سړے راښکاره شو . د هغه عمر دومره زيات نۀ ؤ . په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپين هم نۀ ؤ . سړي لونګين ته په غور اوکتل . ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګين په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي ،، ... زۀ ... د سپين ګل چنار ليدو ته راغلے يم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل .لونګين د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر يوړو .زۀ چنار يم کنه...د خدائے زوره وره . څنګه راغلے ئې ؟ د لونګين نه يوه دوه خطا شو .او اتهاله اودريدو .

چې کله لونګين د چنار صېب سره کيناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله .نو چنار صېب اووے ,, څلميه پوره اتيا کتابونه مې ليکلي دي .ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي . او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے .عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې څان ته ليکوال وائي په دوئي کښې خو يو زۀ ليکوال نۀ ګنړم ...او څلميه ...دوئي صرف په کرسو ناست دي .د ادب نه څۀ خبر دي .

لونګين دا ټولې خبرې اورېدې .خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي .اخر ئې زړۀ ټينګ نۀ کړو وئے وئيل ,, چنار صېب تاسو دومره زيات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګيا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني .دا ولې ،، چنار صېب بيا يو څل په بق بق اُوخندل .,, مېلمه ...دا کلے څۀ چې ددې دور يو ليکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې ليکلو .خويوه خبره درته کوم ګورې ...راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخليقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، .لونګين به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ يوړو چې که د چنار صيب په دې ليکلو نن د چا غـوږ نـهٔ ګرېږي او څوک ورتـه درنښت نـهٔ ورکـوي .نـو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي .ليـک خـو هاغـه ليـک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي.

او بيا چنار صيب د نسوارو يو تازه چونډی د شونډې د لاندې کړه ..,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ريډيو ، ټيلي ويژن واله راپسې منډې وهي .د فن کارانو د ټيليفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے .او هسې زهٔ هم داسې يم ...دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم .ورک ئې کړه دوئي به څهٔ وي او معيار به ئې څهٔ وي ،، .ددې خبرې د اوريدو سره د لونګين د خپو نه خاورې اوتختيدې .د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو .د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو.وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صيب نه اجازت واخستو.او چنار صيب هم په زړهٔ کښې شکر اوويستو.

لونګين په درنو قدمونو د چنار صيب د کلي نه روان شو...د ځان سره ئې کرل ريبل کول...څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صيب کوم تصوير جوړ شوے ؤ.د هغې رنګونه الوتي وو .د هغه د ليکلو نه بيخي زړهٔ موړ شوے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. سترې سترې په کټ کښې پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړخو ئې کنه ،، . هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد تیتې سترګې ملامته ولاړ وو. هغۀ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده.

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وريځې يو بل پسې رواني وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وريځو د مينځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئيل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې يو سپي د خپل ستړي ژوند نه فرياد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو، به دغه فرياد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل. د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې. هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ، ، هم بې غمه اوده وه. خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې. خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ، ، شوه. خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ، ، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه. او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو. لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ. په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې. وېښتۀ ئې ګډ وډ وو. په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي. د هغې ساه راماته وه. او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده. د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري. هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے. او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي .د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے .خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے .

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ راواخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې .د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې .لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه .د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي .په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه .لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل .هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې که خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم.

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې .د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې ۔د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه ۔څوک چې نن مجبوره وه... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ۔د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي۔ اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوی د خولو تېپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل او بیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لا اوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تړوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمتو روڼه کړې وه ـ د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه ـ

خلق تلل راتلل.... او بیا دوه ګېنټې پس د اپریشن د کمرې نه یو ستړیچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ ـ د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په ستړیچر سپین څادر غوړېدلے ؤ ستړیچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو ـ دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې ـ هغه لکه د لېونو ستړیچر پسې کمرې ته منډه کړه ـ سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې ـ په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو ـ هغې مسلسل زبیرګي کول ـ لمبې اوس هم د هغې په سر بلیدې ـ او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل ـ دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے ـ د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه ـ سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه ـ ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ،، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،،۔

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېدو په غرض روانه شوې وه ۔چې لېونۍ سترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند ته وکتل مسکۍ شوه ۔بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارهٔ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې وروڼه او مور پلار چاپېره ناست وو۔لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوخته نیولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه ۔,, زهٔ مرګ نهٔ غواړم ۔زهٔ ژوند غواړم ډېر ژوند ...د خپلې ماشومې زرقېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپاربدلي وو ۔خوئېندې وروڼه ئې خاموشه وو او د مور په سترګو کښې ئې د خوشحالۍ اوښکې تلې راتلې۔

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه . د هر چا په ذهنونو کښې ,, ډېر سوالونه ،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي . ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل . او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو . نو د زنانه ؤ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې . هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل . د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل . خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول . او هغوي به خاموشه پاتې شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره ... ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلې سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپی هم ملاوېږي ـ نو د پښتنو د حیا ، عزت او پښتو امتحان راغې ... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتیا شوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ،، ته د ټینګې نهٔ دي ،، ـ ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول ـ د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو ـ خلقو د پیسو دپاره د پینځهٔ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې ـ د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کړه ـ او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه ـ څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو ـ

شیرولي چا چې ... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلډرو په بده ورځ اوښکې تویه ولې او هر څهٔ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل ـ او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولو ـ د پیسو لالچ په مخه واخستو ـ هغه په یوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه ـ د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه ـ خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې ـ هغه خپل ضمیر په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نهٔ کور وو او نهٔ څوک د تپوس پوښتنې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم . او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه . او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو . هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې . خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم . که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هېر وو . پښتو هم هېروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل . ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے د ے . د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زیر زیبخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو . هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاريدو . هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو . چې دروازې ته نږدې شو نو د زنانه ؤ ويرونه ئې واؤريدل . ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئيلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،. شيرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوريدلې . د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپينې سپينې اوښکې راغلې . او په بريتونو کښې ئې ورکې شوې . هغه يو اسويلو اوکړو . چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته يو اواز راغے .

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،، شيرولي اوبوږنيدو . د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمير چکونه لګول . او بيا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګيدې نو په بق بق په ژړا شو . هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئيل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه يتيمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، . په شير ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګيدل . هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تويه ولې او خلقو په سواليه نظرونو يو بل ته کتل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، وړومبۍ شعري مجموعه،، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه.
۳	وینښ خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړې شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال**۱۹۸۲**ءکښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبۍ نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائې بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په وړمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم گردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غېر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژوند او مبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روښن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۲	ما هېرولے نۀ شي	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے ګنبد خضریٰ	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړهٔ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نهٔ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library